

Можливість скликання парламенту.

Львів, 19. червня 1918.

Після своїх краківських погроз Поляки посмирили. Як відомо, краківські резолюції парламентарної комісії польського кола звертали ся проти кабінету д-ра Зайдлера: Поляки домагали ся рішучо уступлення президента міністрів і утворення нового міністерства. Тепер вона дають до пізнання, що польське коло ухвалило-би бюджет і воєнну позичку навіть д-рови Зайдлерови. Переговори між Німцями і польськими політиками ведуть ся далі. Німці домагають ся, щоб польське коло дало автентичні пояснене до краківських резолюцій.

Вчера радив клуб християнсько-сусільних послів та заявив ся проти всякої зміни кабінету, домагаючи ся скликання парламенту і вдержання конституційного режиму. Таким чином за теперішнім правительством станули всі німецькі партії. Коли-би Поляки згодили ся дати свої голоси за бюджетовою про візорею і воєнною позичкою, була-би імовірно скликана коротка літня сесія тільки для поладження тих справ.

Міністер Твардовський про поділ Галичини.

Львів, 19. червня 1918.

Міністер для Галичини Твардовський у ділві співробітничови „Neue Fr. Presse“ інформав про теперішній стан польської справи.

П. Твардовський признав, що гр. Буріян не міг протягом дотеперішних переговорів і за короткого часу довести до остаточного рішення польського питання, та є надія воно буде поладжене ще протягом сего літа. На думку п. Твардовського гр. Буріян буде обстоювати австро-польську розвязку, хоч даліше не означено, яку вона прибере форму. На всякий случай остаеть ся оснотна думка, що неподілена Галичина і неподілене конгресове королівство будуть злучені з монархією під габсбурзьким володінням.

В дальшій розмові вказав п. Твардовський на те, що розвязка польського питання нерозривно звязана з господарськими питаннями, які мають бути обняті договором між Німеччиною і Австро-Угорщиною. Дуже рад п. Твардовський в числіду поїдки польських політиків до Будапешту; там — мовляв — віновили вони історичну дружбу та запевнили собі поміч Мадярів для осягнення своїх політичних цілей. Прийшло їм се не трудно, бо інтереси Польщі і Угорщини сходять ся: Угорщина боїть ся ірреденти з боку нової української держави, яка була би утворена із Східної Галичини. Угорські політики тут зовсім згідні з Поляками.

Вкінці висловив п. Твардовський свій жал, що Німці так зле зрозуміли краківські резолюції парламентарної комісії польського кола, та проте п. Твардовський сподієть ся, що між Німцями і Поляками прийде до порозуміння.

Відень проти зниження рації хліба.

Резолюція міської Ради. — Чи Німеччина мала обов'язок зазирати Австрію в печиву? — Заходи бурмістра Відня. — Визід міністра виживлення до Берліна.

Львів, 19. червня 1918.

Проти заповідженого зниження рації хліба у Відні піднесли віденські круги рішучий протест. На однім з останніх засідань віденської міської Ради відчитано таке офіційне звіт-повідомлене:

Перед кількома тижнями Німеччина державним договором зобов'язала ся зазирати Австрію в муку, як для війська, так і для цивільної людности, без огляду на жерела, се значить без огляду на се, чи ся мука буде в Україні, чи в Румунії, чи в самій Німеччині. Від 8 місяців залягає Німеччина в контингентом; не доставлено 2,000 вагонів муки, в тім 1,000 для цивільної людности. Вислали телеграми до німецької начальної і команди армії і до рішення кругів в Берліні і розпочато дипломатичну акцію через амбасадорів в Берліні і Відні. До сеї пори нема ніякої відповіді. Між тим в деяких повітах неспішно муку ні хліба, а положене в Празі, Відні і Галичині так застріло ся, що правительство, аби не допустити до руху серед земліничників, не мало іншої ради, як зменшити літнєську рацію хліба.

Бурмістр міста Відня не прийняв до відома закомунікованого йому денесеня про зменшене рації хліба урядом для виживлення, заявляючи, що серед таких обставин не може брати відповідальности за сповія і лад в місті. Його жаданю, аби в заміну даво бодав

горох або фасоллю, відмовлено. Тому він вислав телеграми до Людендорфа, до бурмістра м. Бу дапешту, до д-ра Гердінга і баварського президента міністрів, аби Німеччина дала хочби й бараболлю.

Міська Рада ухвалила вчера по оживленій дискусії дуже естру резолюцію проти зменшеня рації хліба, яку розплякатовано по місті. Бурмістр зложив звіт про апровізаційні відносини у Відні і заявив, що в сім тижні видано в останне бараболлю. Відтак подав до загального відомства відповіді, які наслідки від Людендорфа, бурмістра Будапешту, угорського міністра виживлення і баварського президента міністрів. Людендорф сказав між иншим, що зробити більше, як се зробила Німеччина, неможливо. Він не є в силі подати Австрії дальшої помочи. Одначе належить надіятися, що власть ся збільшити довіж живности в Бессарабії і Україні, а тоді Німеччина зможе приділити більшу скількість Австрії. Бурмістр м. Будапешту відповів, що на жаль не є також в силі подати бажаної помочи. Телеграму Вайскірхнера передав він угорському міністрови виживлення і просив його, аби по силам дав допомогу для Відня.

Супроти закидів, віднесених проти Німеччини в сій справі, деносить з добре поінформованих німецьких кругів „Berl Zeitung am Mittag“, що нема й бесіди про те, ніби Німеччина не додержала своїх зобов'язань супроти Австрії в справі достави означеної скількості збіжжя, бо Німеччина такого зобов'язання на себе ніколи не прийняла, тим більше, що сама не мала достаточної скількості збіжжя. Правда тільки, що Німеччина обцяла дати якусь означену скількість українського збіжжя в першій мірі Австрії, одначе Німеччина не може взяти на себе відповідальности за те, що при доставі збіжжя з України повстали такі труднощі.

В звязку з сєю справою міністер для народного виживлення д-р Пауль від'їхав 16. с. м. до Берліна, аби там вести дальші переговори.

Литові проти відбудованя Польщі коштом Литви.

Литовський протест до держав антанті.

Львів, 15. червня 1918.

Литовська національна Рада, яка має свій осідок в Львовані вислала до президентів міністрів Англії, Франції і Італії таку телеграму: Воєнна рада союзників в Версалю оголошила дня 3. червня рішене утвореня незалежної польської держави з вільним доступом до моря. Одначе тому, що ся програма не може бути виконана без обкросня литовської області, на яку воєнна рада не звернула уваги, литовська національна Рада, як представник литовських інтересів, вважає своїм обов'язком виступити проти сит ухвал, які противлять ся самоозначенню народів, голошеному тільки разів антантою, як також національній справедливості.

Крім сего литовська національна Рада підвириняла дерзке у представників держав антанті в Берліні і запротестувала проти сеї несправедливості.

Процес проти польських леґіонерів.

МАРМАРОШ-СИГОТ, 18. червня (Ткб). Протягом нинішньої розправи переслухано капітала лєг. Пероніма Пискевича, обжалованого о те, що підчас війни самовільно і з розмислом хотів усунути ся на все від служби, вдав ся з польським помічним корпусом в заговор, о дезерцію, з заміром аложливо врадничим ушкодити державний телеграф і наумисно перервав рух.

Підсудний перечить закидам акту обжалованя, не почуваеть ся до вини і зазначає, що не може бути бесіди про дезерцію, бо в справі дезерції не відбули ся ніякі збори. Похід з полком не є дезерцією. В полку артилерії панувало пригноблене з приводу берестейського договору. Про зникнене телефонічної лінії довідав ся що-яко по своїм ув'язненню в Мамашті. Він і патруля його полку не брали в сім участі.

Війна з Італією.

30.000 бранців, 120 гармат.

ВІДЕНЬ, 18. червня (Ткб) Урядове.

Боротьба в Венецьким ведеть ся далі. Армія ген. Вурма в многих місцях вислака на терені. Ії південне крило в завязтих боях дійшло до каналу Фосетта. Ген. арх. Йосиф розширив свої успіхи в області Монтелло. Протинаступив Італійців без успіху. В трьох днях боротьби в сій області здобуто 73 гармат, в тім много тяжкого калібру.

По обох боках Бренті неприятель знов катриво вступав на інші нові становища. Так

само без успіху було кілька приступів Англіїців на південь від Асіаго.

Число полонених зросло до 30.000, число здобутих гармат до 120.

Гарматні бої в Фляндрії.

БЕРЛІН, 18. червня. (Вольф) Урядово:

Група ки. Рупрехта: Ворожа артилерія в деяких відтинках у Фляндрії, по обох боках Лі і між Арра і Альберт розвинула значну діяльність. По нагальнім огневім нападі неприятель коло півночі пішов приступом на південний захід від Альберт. Його відперто і взято полонених.

Група нім. наст. престолу: На південний захід від Ноуоп і на південь від Есни діяльність артилерії вечером віджила. Частині наступу неприятеля на північ від Есни і на північний захід від Chateau Thierry відперто.

Перший селянський процес в Равщині.

Перед трибуналом краєвого карного суду у Львові відбула ся в суботу 15. с. м. велика карна розправа проти 8 селянок і селян з Гійча в равській повіті о злочин публичного насильства з § 83 з. к. (нарушене домашнього миру) і провини з § 283 зак. кар. (збіговиско). Розправі проводив радник Невядомський, а як суджі засідали в трибуналі радники Огонювський, Любіньський і Двожак; обжалованих боронили адвокати д-р Степан Баран і д-р Зарицький; обжаловував прокуратор д-р Кучинський.

Державна прокураторія обжаловала: 1) Софію Деркач, незамужню, літ 22, 2) Настю Федюк, зам., літ 33, 3) Марію Труш, незам., літ 21, 4) Марію Пилип, незам., літ 21, 5) Марію Пістун, незам., літ 19, 6) Івана Гнідця, нежон., літ 25, 7) Федька Труша, нежон., літ 25 і 8) Луця Жемелю, нежон., літ 24—всіх в Гійча, пов. Рава—перших шістьох о се, що дня 31. марта 1918 в Гійчу, перша (Софія Деркач) як головний справець, а інші яко помічники, ділаючи спільно з прибранем собі кромі того більше людей з поминенем аверности вдерли ся до дому і мешканя Михайла Табановича і там на його особі, на його домівниках і його майні повновили насильство, чим допустили ся злочину з § 83 зак. кар. Всіх трьох парубків обжаловуєть ся о се, що 31. марта 1918 в Гійчу в часі збіговиска, спричиненого нападом на дім Михайла Табановича не услухали віваня вахмайстра Гребелки, щоб розійти ся, чим допустили ся провини збіговиска з § 283 зак. кар.

Акт обжалованя представляє суть річи слідууюч:

Від лютото 1917 є управитель місцевої нар. школи Михайло Табанович правительственным комісарем. Ще за його попередника в урядованю відобрано місцевій людности жорна і зложено їх на приказ староства в гром. уряді.

В неділю 31. марта с. р. по вечірні в місцевій церкві вібрала ся під церквою товпа понад 100 осіб, переважно жінок і дівчат і рішила піти до шкільного будинку, де мешкає Табанович, і домагати ся від него видачі жорен. Дійсно товпа, в котрій були і обжаловані—вдерла ся насильно до сінї, але Табановичем вдало ся на хвилю усунути жінки на ганок, звідки вони небавом на ново вдерли ся до сінї, домагаючи ся голосно видачі сконфіскованих жорен і метаючи погрози і обізні від адресою Табановичів. Між тим Табанович вдер ся непомітно задними дверми і побіг до недалекого постерунку жандармерії о поміч. Товпа жінок, дівчат і парубків остала дальше в сінях, хотіла вдерти ся до мешканя і виврала клямку від дверей, але до мешканя не вийшла, тільки з далека відгрожувава ся і кричала. Особливо Софія Деркач мала кричати: „бери і ломай все“. В часі сеї колотнечі впав до середини мешканя Табановичів камінь і зранив легко їх кількатиу доньку; в шкільній сали, де вдерли ся жінки, знищено образ в золочених рамах. Потім ціла товпа вийшла і коли прибіг за пів години Табанович з вахмайстром Гребелкою і ополченцем Жемелою, то товпа стояла вже перед школою і на віване жандарма розійшла ся домія, тільки трьох інвалідів—обжаловані від 6) до 8)—остали хвильку на дорозі, але на віване жандарма, також відійшла.

На розправі переслухано п'ятьох свідків доказових.

Свідек Михайло Табанович, гр. кат. — літ 36, управитель школи, воєнний вїйт, громадський писар, управитель гром. каси Райфайзена і т. д., присягає і візнає по польськи, як пристало на „рогддпного“. Після думки свідка жадане жорен було тільки вимівкою, бо ся товпа влянувала напад на його хату, шукаючи на нім цїмсти за жорна, картки, примусові роботи. Пережований, що коли би не ачасна по-

жандармерії, то історія могла скінчитися для нього зле. З відповідній того свідка на патані оборони д-ра Барана вийшло таке, що обвинуваченому на розправі вийшов якраз Табанович.

Не менше обтяжуючо визнавала по польськи Анастасія Табановичева, літ 35, гр. кат., хоч її в товпі понад 100 баб нічого не сталося і зсч ні одна з баб не вийшла до мешканця. Своїми визнаннями обтяжувала перед судом Софію Деркач, Настю Федюк, а по редсвісім Марію Труш, — про інших не могла сказати нічого. Представляє, що положене для свідати нічого. Було дуже грізне, але на погрібні питання оборонця д-ра Барана вийшло, що вона в северо переборщила пілу історію.

Даліші свідки радний Петро Янків ствердив, що прихід до школи такої тсвпн жінок не є надзвичайний, бо Табанович всякі виписки за реквізиції подає до школи і тому в неділю по церкві іде там неграза ціла гурма жінок. Свідок Василь Ворожбит визнає, що ніякого нападу не пляновано, під директор (Табанович) каже собі за все добре платити, не робить ніякої урядової чинності безплатно, а навіть за кожну картку на мливо, цукор, нафту і т. д. побирає сплату, хоч вона йому не належить ся. Вкінці свідок фрейтер Гриць Жемела ствердив, що обжаловані в дурівки розійшли ся доперва на друге визнане жандарма.

Прокуратор піддержав обжаловане.

Оборонець д-р Баран в одностодній обороні подав тло, на котрім скоїла ся подія, вказуючи, що вини по сторні обжалованих нема, про влочин в §. 83 зак. карн. не можна говорити, бо обжаловані приїшли до школи, як до громадського льокалю, а розправа не виказала, щоби хто-небудь з обжалованих робив насильство.

Опісля д-р Баран обговорив грізне положення в Равшині, викликане заведенням примусових робіт есупереч розп. мінст. з 31. січня 1918 В. з. д. ч. 37, що селяни зачали уважати за фактичну паншину, а до чого довели в великій мірі такі "війти", як Табанович. Обжаловані є жертвою воєнного лихоліття і не повинні відповідати за свій вчинок. Просить о увільненні всіх обжалованих від вини і кари.

Другий оборонець д-р Зарицький обговорює участь кожного з обжалованих після вислідів розправи, викажує брак знамен каригідного вчинку в §. 83 з. к. і в §. 283 зак. кар., порівнює з собою визнання свідків і просить о увільненні обжалованих.

Трибунал по одностодній нараді видав слідуючий вирок: Всіх обжалованих узвано винними згідно з актом обжалованя і засуджено Софію Деркач, Настю Федюк і Івана Гнідия на карн в'язниці через два місяці і 14 днів, Марію Труш, Марію Пилип і Марію Пістун на карн двомісячної в'язниці, а Федька Труша і Луця Жемела на карн арешту через три тижні. Тому, що перших шість обжалованих сиділо від 1. цвітня до дня розправи, два послідні від 1. цвітня до 23. мая с. р. почислено всім арешт слідчий і узвано кару за уморену.

Оборонець д-р Баран застеріг собі три дні до розваги, чи прийняти вирок.

Жалобу неважності зголошено.

НОВИНКИ.

Львів, 19. червня. 1918.

— Для українських дітей. Грошева збірка, яку уладжує Українське Крсьве Товариство охорони дітей в днях 23—29. червня с. р. в цілім краю, дозволена рішенням намісництва з 17. червня ч. 10,806. Товариство звертає ся до всієї суспільності з заивом, щоби в тих днях, особливо в Зелені Свят, не покупила своїх жертв для українських дітей.

— „Арешт І. А. Фещенка-Чопівського“ — такий напис принесли „Нова Рада“ з 15. с. м., а під написом 15 рядків білого місця. Фещенко-Чопівський, який належить до української партії соціалістів-федералістів, був міністром торгу і промисловости в кабінеті Голубовича. Невдово мав він відчит про торговельні договори між осередними державами й Україною. Можливо, що в сім відчиті прозвняв він „шкідливий спосіб думання“, за який його арештовано. В кожнім разі причина його арештованя держить ся в тайні, як се видно в білого місця в „Новій Раді“.

— Винювник замаху на гр. М. Грушевського убитий. Як доносить УТА., німецька команда стелослує, що бутий російський офіцер Гриць (Корстакс), котрий допустив ся замаху на президента Центральної Ради проф. М. Грушевського віддав під суд, та по дорожці в суд за для преси втечі був застрілений німецьким кошовим.

— Вважна пожежа в Києві. Д. 14. с. м. вибухла в Києві пожежа, яка принесла місту не менше нещастя, ніж вибух на Зайриній. По офіційним відомостям пожежа розпочала ся коло 2. год. 14. червня в будинку ч. 57 на Шевченківській вулиці. Пожежа стала ся на горіши будинку і особливої уаги на це не звернено. Викликано пожежні команди, але сильний вітер роздув вогонь, який швидко розійшов ся по всім сусіднім помешканням. Скоро вогонь перекинувся на дерев'яні склади, які містять ся на березі Дніпра. Сильний вітер та повітряна течія, викликана страшною пожежею, сприяли тому, що пожежа охоплювала все більші простори і зусилля пожежних команд витрачали ся даремно. Коли виявилось, що припинити пожежу пожежними засобами неможливо, всі зусилля були направлені на те, щоб знищити паркани та дерев'яні будівлі, які могли б допомогти розповсюдженню вогню. До 5-ої години вечора пожежа прийняла розміри дійсного стихійного нещастя. Огонь усе сильніше та сильніше захоплював будинки та інші будівлі і, коли до 6. години вітер не зтих, небезпека загрожувала всьому Подолу. Але в вечорі вітер затих, що дало можливість припинити рух вогню. По відомостям штабу міліції, згоріло 35 будинків, що по прибіланому рахунку складає 1200 кватир. Таким чином лишились без притулку 8.000 чоловік. Крім цього згоріло два млини Саламахіна та братів Спічковських, спирто-очистительний завод Елькіна, фанерна фабрика та 14 ліснах складів.

— Ученики приватної нр. школи ім. кор. Данила на жовківській передмістю у Львові закінчили шкільний рік концертом-пописом дня 8. с. м. в салі Лисенка. Сей попис виказав наглядно, в яким здоровім дусі виховує ся молодіж, які гарні постуни робить вона завдяки праці учительок. Та в парі з сими гарними науковими успіхами не йде матеріальне забезпечення сей школи, що опираєть ся виключно на добровільних датках. Тепер ті датки впливають менше обильно; на жовківській передмістю майже нема нашої інтелігенції, мешканці інших діляниць звертають увагу на інші приватні школи У. П. Т. на всіх передмістях. Кружок лишив ся тепер-же в квоті 431 кор., з котрою з новим роком школи прецінь вести не можна. Та школа упасти не може! Тому просимо нашу суспільність пам'ятати на нашу школу. Грошеві датки посилати на адрес: п. Емілії Гомовської, Львів, вул. Театинська ч. 7.

— Польські журналісти вїхали демонстраційно з Мармарошського Сигету, де ведеть ся процес проти польських легіонерів, передавши полєвому судови письмом, в яким заявляють, що наслідком цілого ряду обмежень, не можуть виконувати свого завдання. На се доносять з іншої сторони, що представники преси порозуміли ся з обжалованими.

Для українських дітей.

На українських землях найревліше плачуть українські сироти. Скільки їх мині по наших оселях — невідомо, та се певне, що їх число переходить нашу увагу. Їм потрібна негайна поміч для збереження нашого національного естествона в сім краю.

Виразно кажемо: для збереження нашого естествона. Чи не весь цвіт нашого народу ляг скошений на світських богвищах. Остали ся в живих найслабші та жіноцтво, старці і діти. Але й те живе ще населенє мре, або нидіє. Мре від голоду, студени, скошують його пошевні недуги. Отсе підносимо голос народної тривоги. Українське населенє сеї часті українських земель вмирає.

Почетвертовані війною, внеслені, спалені, вруйновані, ограблені маємо ставити до праці над обновою та над ратунком галицької землі для українства. Чекає нас праця тяжша, як коли небудє доси. Вратувати для неї потрібні сили зможемо тільки ми самі. Смерти і нужді мусимо вирвати найменших і найбідніших: українських дітей.

Для тої цілі засновано наше Товариство. Захистити українських дітей перед лютою негододою, накормити їх, нагріти родинним теплом, науняти їх добру і правді та виховати з них добрих Українців на щастє рідному народові і людству — се перші завдання Товариства.

Сі свої завдання спосенє Товариство виключно власними силами, без ніякої допомоги краю й держави. Число філій Товариства зростає в дня на день. Деять з тих філій удержує свої зазисти для українських сиріт. Деякі з них набули вартні реальности на поміщенє тих захистів. Львівська філія отворила на днях Бюро лікарської та правної погади для українських материй і немовлят. Такі інституції мають бути утворені Товариством по-всіх більших містах Східної Галичини. Одночасно приступає Товариство до організації генеральної опіки: на основі судових рішень наферберуть в

кождім окрузі повітового суду українсьєі генеральні опікуни установлені філіями Товариства, опіку над всіми тими українськими дітьми дотичного округу, що їй потребують, а в кожній місцевости будуть установлені їх особи довіря так, щоби кожда українська дитина була обнята національною опікою.

Вся та праця вимагає великих грошевих засобів. Для їх придбання уладжує Товариство „тиждень української дитини“ в днях 23—29 червня с. р., призначений на грошеву збірку добровільних датків в цілім краю для цілий Товариства. З тої нагоди відкликуємо ся до наших громадян, щоби не пожаляли для українських дітей своїх добровільних жертв, та одночасно в тім тижни вступади масово в члени Українського Крсьвого Товариства охорони дітей: члени добродії складають Товариству одна зово 1000 К., члени основатели 500 К., спомагаючі 100 К., звичайні члени платять ознаково квоту 25 К., або річну вкладку 2 К. Членські заяви і вкладки треба посилати на адресу Товариства: Львів, вул. Домініканська ч. 11. І. поверх. З особливим прошенем звертаєми ся до українського духовенства, щоби звелило уладити по церквах збірку на цілі Товариства в часі Зеленіх Свят.

Ми певні, що наше громадянство в добу сего воєнного литолітя не відмовить своєї помочи українським дітям та що ніхто з нас не відкаже ся в „тижни української дитини“ від найдрібнішої хочби жертви. Се давати не нарід сам собі. Ті жертви вернуть ся йому сторицею в розцвіті, добробуті і духовій культурі наймолодшого українського покоління.

За Українське Крсьве Товариство охорони дітей і опіки над мелодією у Львові.

Др. Стефан Федак, президент.

Мечислав Дністрянський о. Василь Лициньк
Др. Кир. Студинський Др. Стеф. Витвицький
члени Головного Відділу.

Навіть як Ви вже забезпечені на жите

В якімсь чужім товаристві то повинні Ви заключити також забезпеченє в одинокім українським товаристві взаїмних обезпечень на жите і ренти

„КАРПАТІЇ“ у Львові, вул. Руська ч. 18.

Більше обезпечень не зашкодить, а обовязок кожного Українця — підпирати на всіх полях суспільного житя українські інституції!

Хіі. г 4—7

СПОВІСТКИ.

Четвер, 20. червня 1918.

Ншні і: греск-кат.: Теодота смч. — римк-кат. Сидяка.

Взагтра: греск-кат.: Теодора стр. — римк-кат.: Яковъ Стр.

! Позір! Старі будинки як хати, стодолян стайні всякого розміру в добрім стані т. є цілком здорове дерево, будовані в спосіб мігальянський, як і інших будівляних матеріалів достарчить фірма Рибак Тимотейя Закопане Катруся ч. 7. 1198 11—39

- Також в часі війни -

виплачує Товариство взаїмних обезпечень

„ДНІСТЕР“

своїм членам відшкодованя за обезпечені будинки й інші річ, як — що пожежа не була наслідком війни, але повстала з іншої причини, як пр. від грому, лихої будови, підпаду, чужої необережності і т. и. 1. д. 5—7

НАДІСЛАНЕ.

Оператор Д-р ЯКІВ ЗЕЛЬЦЕР

повернув і мешкає тепер ул. Фредри ч. 7. Ординує від год. 8—10 і від 3—5. Телефон 298 XXVI 6—14

ОГОЛОШЕННЯ.

Канцелярія адвоката

Івана Сас Комарницького

радика двор — у Львові, вул. Словацького 6. провадить процесса регабілітаційні невинно засуджених через військові суди, та процесса о відшкодованє. За неповинні засуди. Інтервенєє в дотичних Центральних справах о беззворотні субвенції на відбудову знищених війною господарств, (будинки, знаряди домашні, інвентар і т. п.) виробляє воєнні позички, провадить справи о чинятьби воєнні, справи причинкові у справах трох інстанцій, підмоги для осіб і родин по цивільних ранених і убитих підчас війни та взагалі приймає всякі інші справи входячі в обсяг права. 1259 3—16

